

Det Anarkistiska Biblioteket

Jag vill ha vänner, inte gemenskap

Apio Ludd

Apio Ludd

Jag vill ha vänner, inte gemenskap

<http://theanarchistlibrary.org/library/apio-ludd-i-want-friends-not-community-my-comrades>

(Stötta Apio genom att skicka "...pengar, frimärken, kärleksbrev, hatbrev, etc. till Intellectual Vagabond Editions P.O. Box 34 Williams, OR 97544 USA") De båda texterna publicerades i My Own: Self-Ownership and Self-Creation against all Authority #18.

sv.anarchistlibraries.net

Gemenskaper.. definieras bäst genom födoförhållanden – vi frågar oss vem som äter vem.

- Marston Bates

Närapå vart jag än går talas det om gemenskap.

Det är tydligen något som alla behöver, något som alla bör vara villiga att ge sig själva till. I storstäder är det lätt att ignorera dessa uppmaningar till att tillhöra något, då det är svårt för gemenskapens *obeväpnade* förespråkare* att inkräkta i andra människors liv. Jag lever nu på landsbygden. Det har många fördelar men dess mänskliga invånare innefattar alldeles för många liberaler, aktivister, idealister, kort sagt folk som lägger näsan i blöt, för vilka *gemenskap* är heligt; en opersonlig gudomlighet som dessa troende vill att alla ska känna till.

Dessa lokala kommunitärer gör genom sina klagomål mot de som inte anpassar sig till gemenskapsnormen och genom att försöka vända andra mot dessa antisociala element, klart vad de menar med ”gemenskap”.

Det är onekligen en fråga om ”vem som äter vem” - som lägger sin tid på att prata ner ryktet hos dem som inte passar in i deras kod.

Som ideal står gemenskap i motsats till individualitet, då det kräver tyglandet av det unika för den påstådda större helheten. Jag erkänner ingen större helhet, som jag är villig att ge en sådan makt, så jag har inget intresse för gemenskap.

Betyder det att jag vill vara isolerad?

Tja, ibland värdesätter jag min ensamhet.

Men ibland vill jag leka med andra. Jag vill helt enkelt inte överlämna mig själv till någon ”större helhet”.

Och ”gemenskap”, så som dess förespråkare använder begreppet, är bara en sådan påtvingad större helhet. Dessa förespråkare använder det för att påtvinga en likformighet till roller, som gör dig och mig till blott elektroniska bitar som jagas runt genom den kybernetiska sociala maskinen och kväver de egenheter som som gör dig och mig intressanta för varandra.

Detta ökar på isolering, då det blir svårare och svårare för alla att möta varandra i egenskap av något annat än dessa sociala funktioner. Och din *funktion* intresserar mig verkligen inte. Dina egenheter, de unika egenskaper genom vilka du skapar dig själv, är orsaken till varför jag vill lära känna dig, interagera med dig, och gemenskapsnormerna tjänar till att underkuva dem.

Alltså har jag ingen önskan om gemenskap.

Med andra ord vill jag med avsikt och passion skapa förhållanden med specifika individer, därför att jag ser en potential för ömsesidig njutning och ömsesidig vinning. Vänskaper, kumpaner, kärlekar, kamratskaper och medbrottslingar är inte saker som jag tillhör utan samspel som jag viljat skapar med andra.

Vissa av dessa ords ursprung klargör detta.

En vän är någon som du föredrar att tillbringa tid med av kärlek till den.

En kumpan är någon som du är villig att dela din mat med.

En kamrat är någon du skulle vilja dela ditt rum med**.

En medbrottsling är någon som du skulle slå dig samman med för ett visst syfte.

Och en älskare är någon som du kan dela en ömsesidig njutning och annat välbehag hos varandra med.

I vart fall finns det ingen större helhet, ingen högre makt, påtvingade förpliktelser, utan endast två eller fler individer som väljer att sammanväva deras unika särigheter för att bättre kunna njuta av deras liv eller för att fullfölja en strävan som de ömsesidigt gynnas av.

Individualiteten, den fullkomligt ojämförbara unikheten hos varje involverad individ, tillhandahåller basen för dessa former av förhållanden – förhållanden som aldrig är ”större än summan av dess delar”, utan snarare förhöjer storheten i varje individ som utgör en del av dem.

Det finns två andra relationer som jag inte åtrår eller uppskattar så mycket som de jag just beskrivit men som jag ändå föredrar framför den ömsesidiga toleransen och den för gemenskapen nödvändiga eftergivenheten: fiendskap och förakt.

Att blott tolerera andra är oacceptabelt för mig.

Om dina projekt, mål eller begär kommer i konflikt med mina, så kommer vi att bli fiender. Om du inte är en värdig fiende, kommer jag att förakta dig.

Att handla annorlunda – i gemenskapens namn, för att ”komma överens” - skulle vara en förolämpning mot ens individualitet, mot ens unikheter och det skulle förstärka gemenskapens lögn.

*Gemenskapens väpnade tillsynsmän, snutarna, är förstås där för att påtvinga *gemenskapens* normer.

**Det finns förstås påtvingade "kamratskaper" på det sättet: fången med en cellkamrat eller inhysningen i barracker.

Mina kamrater

När jag för min del vill bryta med min ensamhet, föredrar jag att söka mina kamrater på andra platser, bland eldtjuvar, den offentliga auktoritetens smädare, de vandrande drömmarna, de rasande nattugglorna, de som förför nunnor, libertinerna som moraliskt fördärvats av syndigt leverne, lösdriparna i den underjordiska biografen, smultronjägarna, galenpannor-na som harangerar molnen, ordhuliganerna, stjärnsliparna, ensamvargarna som livnär sig på det Gyllene Skinnet, det absolutas fyllon ... och alla de andens vagabonder som aldrig böjer sina huvuden inför fint folk.

De, och endast de, är mina kamrater.